

“Només puc treballar en l’economia submergida. No tinc dret a cap ajuda”

Ds, 24/07/2021 per Catalunya Religió

([Jordi Julià - Càritas Barcelona](#)) Tres persones migrants que han perdut la feina per la crisi de la COVID-19 expliquen com els ha afectat la pandèmia, i com s’ho han de fer per arribar a final de mes amb els pocs ingressos que tenen. “La COVID-19 ha estat un cop molt fort”. Així s’expressa l’**Isidro**, peruà de 54 anys que en fa més de 20 que viu a Espanya. “Sempre he treballat, en la restauració o tenint cura de persones. Abans de la pandèmia, tenia cura d’una persona gran, però va morir el març de 2020. Des de llavors, no he trobat res. He esgotat tots els estalvis que tenia, i veig com les opcions s’acaben”. L’Isidro explica que la situació no només l’afecta econòmicament, sinó que també impacta en el seu estat d’ànim. “Visc en una habitació de relloguer. Haig de pagar 350€, i no sé com fer-m’ho aquest mes”, admet.

L’**Andrea** també es troba en una situació similar. Ella és colombiana, i abans de l’estat d’alarma feia d’auxiliar en una clínica dental, i també alguns cangurs. “La meva situació administrativa m’obliga a tenir feines en l’economia submergida, i amb la paralització del país he perdut les dues feinetes que tenia. Ara no tinc dret a cap ajuda”, diu. Està buscant feina amb l’ajuda de Càritas, que també li dona un cop de mà per garantir l’alimentació del mes.

Pel que fa a la **Katherin**, sí que treballa, però només guanya 88€ mensuals per netejar una escala de veïns. “Tinc tres fills i un lloguer per pagar. Amb 88€, què puc fer?”. Això fa que la Katherin estigui acumulant deutes, i que visqui amb incertesa el seu futur més immediat. “A principi de mes t’arriben factures de 900€ i penses, com m’ho faré per pagar-ho?”, es pregunta. La desesperació va obligar a la Katherin a treure de casa seva uns parents, ja que estaven sense feina i ella no podia ajudar-los. Davant la situació, va decidir trucar a la porta de Càritas, que l’ha ajudat amb l’alimentació de cada mes. “A Càritas han sigut els únics que m’han allargat la mà”.

Els tres casos coincideixen a dir que no han rebut ajuda per part de l'administració, i que en la majoria d'ocasions els han derivat a les entitats socials. "A mi m'han penjat el telèfon, o directament m'han dit que la meva situació no era el seu problema", explica l'Isidro. També afirmen que les empreses s'aprofiten de la situació de patiment que ha generat la pandèmia, sobretot pel que fa a la situació de les persones irregulars. "El meu marit va fer unes reformes, i encara està esperant que li paguin. No hi ha dret", diu la Katherin.

Les persones en la seva situació no demanen res de l'altre món. "Una feina digna, el que sigui per viure tranquil", apunta l'Isidro. "Necessitem que l'economia s'obri, i que l'administració es preocupi per nosaltres i faci la seva feina", coincideix l'Andrea. Cap d'ells demana ajuda per caprici, sinó que ho fan per necessitat.